

XIX. yüzyılda biyografi türü eserlerin telifi devam etmiş, Fındıklılı İsmet Efendi son *Şekâ'ik* zeynli *Tekmiletü's-Şekâik fi hakkı ehli'l-hakâik* adıyla kaleme almıştır. Âkifzâde Abdürrahim tarafından yazılan *el-Mecmû' fi'l-meşhûd ve'l-mağşûd* adlı Arapça eserde 1763-1817 yılları arasında yaşamış ulemâ ve meşâyih'ten söz edilir. Bu yüzyılda türünün ilk örneği sayılan biyografi kitapları kaleme alınmıştır. Karslızâde Cemâleddin Mehmed, Osmanlı tarihçilerini ilk defa *Âyine-i Zurefâ* adıyla bir araya getirmeye çalışmıştır. Yine ilk defa Osmanlı nakîbüleşraflarının hayatı, Ahmed Nazif tarafından *Riyâzü'n-nükabâ* ve Topal Rifat Efendi tarafından *Devhatü'n-nükabâ* adlı eserlerde toplanmıştır. Kaptan-ı deryâların biyografilerini Hafid Efendi *Sefinetü'l-vüzerâ*'da, Râmiz Paşazâde Mehmed İzzet *Harîta-i Kapûdânân-ı Deryâ*'da vermiştir. Bu alanda bir başka eser, Şehrîzâde Mehmed Sa'id'in *Tuhfe-i Mustafaviyye fi beyânî Kapûdânân-ı Devlet-i Aliyye*'sidir. Aynı yüzyılda Habib Efendi *Hat ve Hattâtân*'da İran ve Türk hattatlarından bahseder. Şehbaz Giray'ın oğlu Halim Giray, *Gülbün-i Hânân* adlı eserinde kırk dört Kırım hanının biyografisini bir araya getirmiştir. Mehmed Süreyyâ Bey'in *Tezkire-i Meşâhîr-i Osmâniyye* yahut yaygın adıyla *Sicill-i Osmânî*'si bu yüzyılda yazılmış genel nitelikte biyografi kitabıdır.

XX. yüzyılda Bağdatlı İsmâil Paşa'nın *Hediyyetü'l-ârifîn*'i gibi genel, İbnülemin Mahmud Kemal'in *Osmanlı Devrinde Son Sadriazamlar, Hoş Sadâ, Son Asır Türk Musikîşinasları, Son Hattatlar*'ı gibi özel nitelikli biyografik eserler kaleme alınmıştır. Yine birçok biyografik eserin yazarı olan Bursalı Mehmed Tâhir'in *Osmanlı Müellifleri* biyo-bibliyografik kaynaklardır. Aynı sahada Necip Âsım'ın (Yazıksız) "Osmanlı Tarih-nüvisleri ve Müverrihleri" adlı çalışması zikredilebilir (*TOEM*, I/1 [1328], s. 41-52; II/7 [1328], s. 425-435; II/8 [1329], s. 498-499). Bu arada XIX ve XX. yüzyıllarda toplu ve özellikle bağımsız biyografi ve otobiyografi yazımında büyük artış olduğunu belirtmek gerekir (Koray, s. 155 vd.). Müstakil eserlerden başka bazı Osmanlı kroniklerinde çeşitli biyografiler bulunur. Bu eserlerde her padişah döneminin veya her yılın sonunda o yıl içinde ölmüş şahsiyetler hakkında verilen bilgiler özgün kaynak değerinde kabul edilebilir. Osmanlı devlet memurlarının resmî hal tercümelerini ihtiva eden *Sicill-i Ahvâl Defterleri* 1879-1909 yılları arasında tutulmuş en sağlam biyografi kayıtlarıdır.

BİBLİYOGRAFYA :

TCYK, s. 617-753; Enver Koray, *Türkiye Tarih Yayınları Bibliyografyası*, İstanbul 1959, s. 155-172; Karatay, *Türkçe Yazmalar*, I, 331 vd.; F. Rosenthal, *A History of Muslim Historiography*, Leiden 1968, s. 93-95; Cengiz Orhonlu, "Derviş Abdullah'ın Dârüssaâde Ağaları Hakkında Bir Eseri: Risâle-i Teberdâriyye fi Ahvâl-i Dârüssaâde", *İsmail Hakkı Uzunçarşılı'ya Armağan*, Ankara 1976, s. 225-249; Agâh Sırrı Levend, *Türk Edebiyatı Tarihi*, Ankara 1982, I, 353 vd.; Houria Yekhef, *Kâtip Çelebi ve Sülemü'l-vusûl'ü* (doktora tezi, 1996), AÜ Sosyal Bilimler Enstitüsü; a.m.f., "Kâtip Çelebi'nin Sülemü'l-vusûl İsimli Eseri Üzerine", *İslâmî Araştırmalar*, XII/2, Ankara 1999, s. 149-158; Abdülkadir Özcan, "Osmanlı Tarih Edebiyatında Biyografi Türünün Ortaya Çıkışı ve Gelişmesi", *Nazımdan Nesire Edebî Türler* (haz. Hatice Aynur v.dğr.), İstanbul 2009, s. 125-133; Behcet Gönül, "İstanbul Kütüphanelerinde al-Şakâ'ik al-Nu'mâniya Tercüme ve Ze-yilleri", *TM*, VII-VIII/2 (1945), s. 151 vd.; Orhan Okay, "Tarihin Üvey Evlâdı: Biyografi", *Zaman*, İstanbul 2 Eylül 2001, s. 17; O. Bouquet, "L'autobiographie par l'état chez les derniers ottomans", *Turcica*, XXXVIII, Paris 2006, s. 251-379.

ABDÜLKADİR ÖZCAN

TABAKÂTÜ'İ-ETİBBÂ ve'İ-HÜKEMÂ

(طبقات الأطباء و الحكماء)

İbn Cülcül'ün

(ö. 384/994 [?])

hekim ve filozoflara dair eseri

(bk. İBN CÜLCÜL).

TABAKÂTÜ'İ-HANÂBİLE

(طبقات الحنابلة)

İbn Ebû Ya'lâ'nın

(ö. 526/1131)

Hanbelî âlimlerinin
biyografisine dair eseri

(bk. İBN EBÛ YA'LÂ).

et-TABAKÂTÜ'İ-KÜBRÂ

(الطبقات الكبرى)

İbn Sa'd'ın

(ö. 230/845)

siyer-megâzi

ve tabakata dair eseri

(bk. İBN SA'D).

et-TABAKÂTÜ'İ-KÜBRÂ

(الطبقات الكبرى)

Abdülvehhâb eş-Şa'rânî'nin

(ö. 973/1565)

süfi tabakatına dair eseri

(bk. ŞA'RÂNÎ).

TABAKÂTÜ'İ-MEMÂLİK

(طبقات الممالك)

Celâlzâde Mustafa Çelebi'nin

(ö. 975/1567)

Kanûnî Sultan Süleyman
dönemine ait eseri.

Müellif eserinin adını *Tabakâtü'l-memâlik ve derecâtü'l-mesâlik* olarak kaydetmekle birlikte daha sonraki bazı kaynaklarda *Derecâtü'l-mesâlik fi tabakâti'l-memâlik* şeklinde, *Keşfü'z-zunûn*'da ise *Târih-i Âl-i Osmân* diye geçer. Fakat Kâtip Çelebi müellifin eseri *Tabakâtü'l-memâlik* diye adlandırdığını, baş tarafında otuz tabaka ile 350 dereceyi kapsayan bir fihrist verdiğini ve kitabın *Süleymanname*'lerden biri olduğunu belirtir (I, 284). Nişancılık makamına yükselerek devlet bürokrasisinde önemli bir yere sahip olan Celâlzâde Mustafa Çelebi eserin telif sebebinin hem padişahın hayır duasını almak hem de ölümünden sonra kendi adının beka bulmasını istemek şeklinde verirse de asıl niyetinin önceliği tarihçilerin ihmâl ettikleri hususları kaleme almak olduğu anlaşılır. Zira takdim kısmında devletin taşra yapısı, halkın durumu, ilmî ve askerî teşkilât, bahriye, devlet hazinesi ve madenlerden söz etmek istediğini kaydeder. Telif planını veren müellif, eserinin otuz bölümden (tabaka) ve her bölümün 375 alt başlıktan (derece) meydana geleceğini söyler. Bu arada eski tarihçileri "hakâyik-ı ahvâle vâkıf" olmayıp sadece duyduklarını yazdıkları için eleştirir. Eserine pek çok memâlik ve mesâlik ihtiva etmesinden, nice olaylar hakkında bilgi vermesinden dolayı bu adı koyduğunu belirtir.

Müellif eserinde devlet ve saltanat erkânından, eyalet ve sancaklardan, imparatorluk içindeki kalelerden, orduyu oluşturan askerî zümrelerden, donanma gemilerinden, her yönüyle İstanbul'un tarihinden; Rumeli, Kuzey Afrika, Eflak-Boğdan'dan; başta Macaristan olmak üzere Orta ve Batı Avrupa devletlerinden; Anadolu, Karaman, Sivas, Dulkadirli, Erzurum, Diyarbakır, Van, Halep, Şam, Mısır, Haremeyn, Yemen, Bağdat, Basra gibi Osmanlı eyaletlerinden ve Kanûnî Sultan Süleyman devri olaylarından söz edeceğini kaydeder. Ancak eserin sadece otuzuncu bölümün konusunu teşkil eden Kanûnî Sultan Süleyman devri olaylarıyla ilgili tarih kısmı zamanımıza ulaşmıştır. Bu sebeple müellifin ilk yirmi dokuz bölümü yazmadığı veya yazdığı halde bugüne kadar gel-

mediği düşünülebilirse de gerek çağdaşı Sehî Bey'in (ö. 955/1548), "Osmanlı kalelerinden 1001 kalenin evsafında inşa eyleyip kendinin icadı ve ihtirândan her bir kaleye bir nevi elkâb yazıp birine yazdığı elkâbı birine dahi yazmayıp bunda olan kudret ve miknet bir kimseye dahi müyesser, belki makdûr-ı nev'-i beşer değildir" ifadesinden, gerekçe oğlu Mahmud Çelebi tarafından istinsah edilen Hekimoğlu Ali Paşa nüshasında derkenarda yer alan bir nottan Celâlzâde'nin ilk yirmi dokuz bölümü kaleme aldığı düşünülebilir. Aynı şekilde 965'te (1558) Mekke emîrinin elçisi olarak İstanbul'a gelen Kutbüddin el-Mekkî ile yaptığı görüşmede Celâlzâde padişahın hükmü altındaki 1200 kale hakkında verdiği bilgilerden söz etmektedir. Bu durumda ya Sehî Bey, telifi birkaç merhalede gerçekleşen *Tabakâtü'l-memâlik*'in ilk tertibini görmüş ve bu kısımlar daha sonra müellif tarafından çıkarılmıştır ya da eserin sadece planını görmüş ve esere ilgili düşüncelerini buna dayanarak yazmıştır. Bu durumda Celâlzâde'nin ilk yirmi dokuz bölümü müsvedde halinde kaleme aldığı, fakat temize çekemediği hatıra gelir. Zira aynı zamanda birçok eserin müellifi ve mütercimi olan Celâlzâde, nişancılık gibi yoğun meşgaleleri yüzünden eserinin yalnız son bölümüne nihâî şeklini vermiş olabilir.

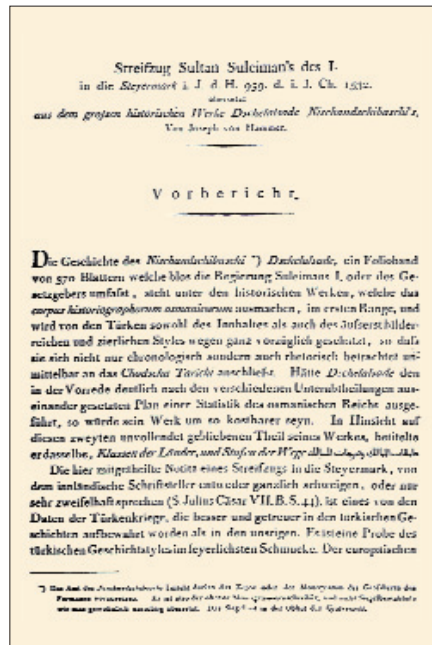
Tabakâtü'l-memâlik'in günümüze on yedi nüshası ulaşmış olup bunlardan dokuzu Türkiye'de, sekizi yurt dışındaki kütüphanelerde kayıtlıdır. Hammer'in koleksiyonundan Viyana Millî Kütüphanesi'ne intikal eden yazma 982 (1574) yılında Solnok'ta istinsah edilmiştir. Eserin üç telif merhalesi geçirdiği anlaşılmaktadır. İlk tertibi 1534'te tamamlanmış, son şeklini ise 1561 yılında müellifin ilk emekliliği döneminde almıştır. Kitabın tıpkıbasımını yayımlayan Petra Kappert çalışmasında bu aşamalara giren nüshaların listesini vermiştir. Onun kaydettiği nüshalar dışında eserin Topkapı Sarayı Müzesi Kütüphanesi'nde (Bağdat, nr. 299) otuz yedi varaklık bir fihristi bulunmaktadır. *Tabakâtü'l-memâlik*'in bazı bölümlerinin *Fetihnâme-i Rodos*, *Fetihnâme-i Karaboğdan*, *Mohaçnâme* adı altında müstakil eser kabul edildiği ve kütüphane kataloglarına girdiği görülmektedir. Nitekim Hacı Selim Ağa Kütüphanesi'nde kayıtlı (nr. 757) *Fetihnâme-i Cezîre-i Rodos* yanında Nuruosmaniye Kütüphanesi'ndeki bir yazmada (nr. 3170/3) 144-181. varaklar arasındaki risâlelerle Millet (Ali Emîrî Efendi, Tarih, nr. 289) ve İstanbul Üniversitesi (TY, nr.

501) kütüphanelerinde kayıtlı nüshalar da *Tabakâtü'l-memâlik*'in Rodos'un fethine dair kısmıdır. Aynı şekilde İstanbul Üniversitesi Kütüphanesi'nde kayıtlı (nr. 2623) *Mohaçnâme* eserin Macaristan'ın fethine dair bölümüdür. Süleymaniye Kütüphanesi'ndeki (Ayasofya, nr. 3319) *Gazavât-ı Sultan Süleyman* ile aynı kütüphanede (Esad Efendi, nr. 2315) kayıtlı yazmalar ise Kanûnî Sultan Süleyman'ın Kara Boğdan seferiyle ilgili *Tabakâtü'l-memâlik* parçalarıdır.

Eser Kanûnî Sultan Süleyman'ın cülûsu ile başlamakta, 962 (1555) yılında Süleymaniye Camii'nin inşası ve müellifin oğlu Mahmud Çelebi'nin bu münasebetle söylediği tarih beytiyle sona ermektedir. *Tabakâtü'l-memâlik*'te doğrudan Celâlzâde'nin yaşadığı dönemin olayları anlatıldığından müellif muhtemelen herhangi bir yazılı kaynak kullanmamış, kendi gözlemlerini ve duyduklarını aktarmıştır. Celâlzâde olayları sıralarken Türkçe başlıklarla hadiseleri nakletmiş ve bu başlıklara derece demiştir. Ayrıca kronolojiye dikkat edip olayların vuku tarihlerini ay ve gün belirterek vermiştir. Hadiseleri sarayın ve bürokrasinin gözüyle anlatmış, dolayısıyla tenkidî bir üslûp benimsememiştir. Süslü ve münşiyâne ifadeleri olayların ayrıntılarına girerken bazı kısımlarda oldukça

sade bir şekle de bürünür. Eser bu özellikleriyle standart bir vekâyî'nâme özelliği gösterir. *Tabakâtü'l-memâlik* daha sonraki müellifler tarafından kaynak olarak kullanılmıştır. Başta Âlî Mustafa Efendi, Hasanbeyzâde Ahmed Paşa, Peçuylu İbrâhim ve *Hasanbeyzâde Târîhi*'nden naklen Solakzâde Mehmed Hemdem'i ya eserden faydalanmıştır. *Tabakâtü'l-memâlik*'ten J. F. von Hammer-Purgstall de istifade etmiş ve 1532 yılına kadar eseri özetleyerek Almanca'ya çevirmiştir (*Fundgruben des Orients* [Wien 1811], II, 143-154). Genel olarak ifade ve üslûbu ağır olan eser yer yer manzumelerle süslenmiştir. Nitekim Peçuylu İbrâhim *Tabakâtü'l-memâlik*'i "nazım ve nesirle şehnâme" diye nitelirken (*Târîh*, I, 43-44), Sehî Bey, "Fesâhat ve belâgat onda hatmolmuş" ifadesini kullanır (*Tezkire*, s. 137). Gerçekten aynı zamanda münşî olan Celâlzâde, gerek kalelerin gerekse resmigeçitlerin ve savaşların tavşifinde çok parlak ve renkli ifadeler kullanmış, bu tavşifler bazan olayların iç yüzünü gölgeleyecek kadar mübalağalı olmuştur. Latîfi de, "Güzel ibare ve istiarelerle süslü inşâ örnekleri görmek isteyen *Tabakâtü'l-memâlik*'i gözden geçirsün" derken (*Tezkiretü's-suarâ*, s. 531) bu gerçeği ifade eder. Kinalızâde Hasan ile Beyânî ise Celâlzâde'nin üslûbunu beğenmez-

Hammer'in *Tabakâtü'l-memâlik*'ten yaptığı tercümenin ilk sayfası (*Fundgruben des Orients*, Wien 1811) ve *Tabakâtü'l-memâlik*'in ilk sayfası (İÜ Ktp., TY, nr. 5997)

ler. *Tabakâtü'l-memâlik*'i Sadettin Tokdemir *Osmanlı İmparatorluğunun Yükselme Devrinde Türk Ordusunun Savaşları ve Devletin Kurumu, İç ve Dış Siyaseti* adıyla kısaltarak sadeleştirmişse de (İstanbul 1937) bunun ciddi bir çalışması olduğu söylenemez. Ayrıca eserinde aslında olmayan bilgiler de aralara serpiştirilmiştir. *Tabakâtü'l-memâlik* Petra Kappert tarafından Berlin nüshası esas alınıp Viyana, Süleymaniye (Ayasofya, nr. 3319; Fâtih, nr. 4423) ve İstanbul Üniversitesi (TY, nr. 5997) kütüphanelerinde kayıtlı yazmalardaki farklar gösterilerek bir giriş ve indeks ilâvesiyle tıpkıbasım halinde yayımlanmıştır (Wiesbaden 1981).

BİBLİYOGRAFYA :

Celâlzâde Mustafa Çelebi, *Tabakâtü'l-memâlik* (nşr. P. Kappert), Wiesbaden 1981; Sehi, *Tezkire* (Kut), s. 137; Aşık Çelebi, *Meşâirü'ş-suarâ*, s. 134-135; Latîfî, *Tezkiretü'ş-su'arâ ve tabsiratü'n-nuzamâ* (haz. Rıdvan Canım), Ankara 2000, s. 531; Beyânî, *Tezkire* (haz. İbrahim Kutluk), Ankara 1997, s. 294; Kınalızâde, *Tezkire*, II, 990; Atâî, *Zeyl-i Şekâik*, s. 114; Hasanbeyzâde Ahmed, *Târih* (haz. Şevki Nezihi Aykut), Ankara 2004, tür.yer., ayrıca bk. hazırlayanın girişi, s. CLXXXIII vd.; Peçuyî İbrâhim, *Târih*, I, 43-44, 185, 229-230, 233, 260, 263-264, 277, 344; *Keşfü'z-zunûn*, I, 284; *Solakzâde Târihi* (s. nşr. Vahid Çabuk), Ankara 1989, II, 163, 205; Şem'dânîzâde, *Mürî'te-vârîh*, Beyazıt Devlet Ktp., nr. 5144, vr. 192; *Sefinetü'r-rüesâ*, s. 3; Müstakimzâde, *Tuhfe*, s. 525; Karşızâde Cemâleddin Mehmed, *Osmanlı Târihi ve Müverrihleri: Âyine-i Zurefâ*, İstanbul 1314, s. 27; Hammer (Atâ Bey), V, 3; *Sicill-i Osmânî*, IV, 375-376; *Osmanlı Müellifleri*, III, 38; Levend, *Gazavatnâmeler*, s. 4, 42-43, 48, 51, 63-64, 167, 172; P. Kappert, "Mustafa b. Celals Tabakâtü'l-memalik als Quelle für die Osmanische Geschichte des 16. Jahrhunderts", *Studi Preottoni e Ottomani: Atti del Convegno di Napoli 1974*, Napoli 1976, s. 135-141; Babinger (Üçok), s. 113-115; Abdülkadir Özcan, "Kanuni Sultan Süleyman Dönemi Tarih Yazıcılığı ve Literatürü", *Prof. Dr. Mübahat S. Kütükoğlu'na Armağan* (haz. Zeynep Tarım Ertuğ), İstanbul 2006, s. 125-126; İsmail Hakkı Uzunçarşılı, "Onaltıncı Asır Ortalarında Yaşamış Olan İki Büyük Şahsiyet: Tosyalı Celâlzâde Mustafa ve Salih Çelebiler", *TTK Belleten*, XXII/87 (1958), s. 404-409; Tayyib Gökbilgin, "Celâlzâde", *İA*, III, 62; V. L. Ménage, "Djalälzâde Muştafa Çelebi", *El²* (Fr.), II, 410.

ABDÜLKADİR ÖZCAN

TABAKÂTÜ'Ş-ŞÂFİYYETİ'İ-KÜBRÂ (طبقات الشافعية الكبرى)

Tâceddin es-Sübkî'nin
(ö. 771/1370)

Şâfiî ulemâsına dair eseri.

Şâfiî âlimleri hakkında yazılan eserlerin en muhtevalısı olup uzun bir mukaddime ile yedi bölümden (tabaka) oluşmaktadır. Bir cilt tutan mukaddimenin başında bes-

mele, hamdele, salvelenin faziletine dair rivayetler sened ve metin yönünden uzun uzun tahlil edilmiştir. Ardından Kureyş kabilesinin faziletiyle ilgili rivayetlere yer verilerek İmam Şâfiî'nin Kureyş'e mensubiyetine, dolayısıyla üstün bir konum taşıdığına dikkat çekilmiştir, bu arada müceddidle ilgili hadise atıfta bulunulup II. (VIII.) yüzyıl müceddidinin Şâfiî olduğu ileri sürülmüştür. Diğer yüzyıllara ait müceddidlerin kimlikleri hakkında da birtakım tesbitler yapılmıştır (I, 206). Ulemâ biyografilerine ilgisinin gençlik yıllarına kadar uzandığını ve topladığı bilgileri değerlendirmek amacıyla bu eseri telif giriştiğini belirten Sübkî eserinin sistematığı ve özellikleri hakkında mâlûmat verir. Eserin biyografilerden sonra ilginç mesâil, vecih, delil, şiir, nükte, kavâid ve fevâid türü bilgilerle desteklenmesinin onu vazgeçilmez bir kaynak haline getireceğini dile getiren müellif, bu çalışmasının aynı zamanda Ehl-i sünnet mensupları için bir ansiklopedi niteliği taşıdığını söyler. Kendisinden önce bu alanda kitap yazarlar hakkında bilgi aktararak Ebû Hafs Ömer b. Ali el-Mutavvî (ö. 440/1048), Ebû't-Tayyib et-Taberî, Ebû Âsım el-Abbâdî, Ebû İshak eş-Şîrâzî, Abdullah b. Yûsuf el-Cürçânî, Abdülvehhâb b. Muhammed eş-Şîrâzî, Ali b. Zeyd el-Beyhâki, Ebû'n-Necîb es-Sühreverdî, İbnü's-Salâh eş-Şehrezürî, Ebû'l-Mecd İmâdüddin İbn Bâtîş ve Nevevî'yi (ö. 676/1277) anar

(I, 206-217). Ardından eserini telif ederken nelere dikkat ettiğini ve özellikle yaptığı nakillerin isnadı konusunda izlediği yöntemi anlatır. Hikâye ve şiirleri mutlaka senedle naklettiğini belirten Sübkî şiirin meşruiyetine dair delilleri zikreder ve İmam Şâfiî'den rivayet edilen şiirleri bir başlık altında ele alır (I, 293-307). Din ilimlerinde, bilginin güvenilirliğinin isnada bağlı olduğunu, tanınmış pek çok Selef âliminin bu noktaya dikkat çektiğini kaydeder. Dinî bilgilerin kendi zamanına kadar intikalinde hizmet vermiş râviler karşısında dönemindeki âlimlerin kayıtsızlığını eleştirir. Kitabın diğer bir özelliğine dikkat çekerek fetvaya vesile olan mesâil yanında ilginç vecih, şâz görüş ve hilâf konularının aktarılmasının gereğine de vurgu yapar; bu tür konuların fıkıh düşüncesini ve melesesini geliştirdiğini söyler. Eserde mevcut bazı münazara metinlerinin bu çerçevede değerlendirilmesini tavsiye eder.

Sübkî, Şâfiî mezhebinin yayıldığı yerlerden söz eder ve her bölgeyle ilgili bilgileri oraya ait kaynaklardan toplamaya çalıştığını belirtir. Mezhebin yayılışına değinirken merkezde Bağdat'ın yer aldığı Irak bölgesiyle Merv, Nişâbur, Belh, Herat gibi şehirlere ve Horasan bölgesine öncelik verir. Horasanlı Şâfiîler'in mezhebin yarısını meydana getirdiğini, bu kesim içinde en önemli payın Mervli âlimlere ait olduğunu kaydeder. Ardından Şam ve Mısır bölgelerinin

Sübkî'nin *Tabakâtü'ş-Şâfi'iyye* adlı eserinin muhtasar bir versiyonunun unvan sayfasıyla ilk sayfası (Beyazıt Devlet Ktp., Veliyyüddin Efendi, nr. 1610)

